

Coincidències més enllà del «charco»

Victoria Szpunberg

Si sentim a Catalunya els noms de Marius von Mayenburg i Rafael Spregelburd podríem pensar que es tracta de dos homes del mateix poble, de dos homes alemanys. No estariem tan equivocats, tot i que només el primer ha nascut a Alemanya. Spregelburd, com tants argentins, porta el cognom d'algú que en algun moment travessà l'oceà i s'instal·là a l'Argentina, però el seu aspecte és molt més «porteño» que alemany.

«Mayenburg quiere contar historias», deia avui el Rafael a la sortida del teatre.

Cal dir que escric això des de Buenos Aires, on s'està fent el Festival Internacional de Teatre i on he pogut compartir amb el Rafael i un altre dramaturg argentí opinions sobre un espectacle que aquí s'ha vist dirigit per Frank Castorf. M'ha semblat curiós sentir-los a tots dos criticant «la manera de fer alemanya», la conceptualització extrema del teatre, la intel·lectualització i el teatre ideològic... Spregelburd ens explicava que el seu amic Mayenburg no fa un teatre discursiu: «Mayenburg, en cambio, quiere contar historias». Potser amb la intenció de superar el fantasma de Müller. Haig de dir que a mi l'obra del Castorf em va agradar molt. A Catalunya, aquesta «manera de fer alemanya» encara ens és una novetat. En tot cas, són uns altres els fantasmes que interroguen les noves tendències dramàtiques.

No només és la semblança entre els cognoms el que identifica a aquests dos dramaturgs. També Spregelburd a l'Argentina escriu un

teatre que narra històries, no d'una manera lineal ni «naturalista», però sí un teatre que està més interessat en la situació dramàtica que no pas en l'exposició d'una opinió sobre el món o una ideologia. Almenys no una ideologia pamfletària, perquè d'ideologia sempre se'n genera si tens algú disposat a interpretar-la. O què dirien els japonesos del fet que Mayenburg comenci el seu article dient «Al Rafael no li agrada el *sushi*»? I jo afegeixo: «Tampoc no li agrada el cafè ni el tabac...». Tota afirmació pot convertir-se en un prejudici si hi ha alguna ànima susceptible de voler-la rebre així... El més interessant, des del meu punt de vista, és que es tracta de dues veus personals que no copien fórmules establertes i que, des d'un teatre intel·ligent i accessible que treballa sobre «el concret», estan creant dramaturgies noves. Des que van coincidir a la residència del Royal Court Theatre de Londres de 1998, ambdós s'han declarat una amistat i una admiració mútues. A continuació publiquem un article de cadascun.

Espero que això us engresqui a llegir els textos respectius.